

zat!" Az apostoli hitvallásban, mint egy régi szép ereklye-
szekrényben, még mindig ott csillog az ősi arany-igazság; de
ma üres szóvá lett csupán, mert akik az Apostoli Hitformát ta-
nitják, éberan őrködnek, hogy annak szavai meg ne valósuljanak.

Jézust a Sátán a világ birodalmainak dicsőségével is
kisértette s megígérte, hogy azt Néki adja. Miben állt ez a di-
csőség? Ujjongó tömegek éljenzésében s minden gazdagság, fény
és pompa összehalmozásában, amit erről a világról emberi lele-
ményesség és tehetség összehordhat. Jézus az első két kísértés
alkalmával még szeliden szólt a Sátánhoz; de e harmadiknál el-
kergette Magától. /V.ö.Mt.4,10./ Neki egy másik dicsőség kel-
lett! Elhagyatva, halál elé nézve, a kereszttől rémitve
látta, hogy az Atya Őt megdicsőíteni készül, alkalmat adva Ne-
ki arra, hogy mikor még az Atya is elhagyni látszott a Fiút, a
Fiu a halál sötétségébe szállva, az Atya kezébe tette le szelle-
mét. Még a keresztfá gyalázata és kínja sem tudta azt az egysé-
get megtörni, mely az Atyát és Fiút ~~együtt~~ összekötötte! Ezt
a dicsőséget kereste, akarta Jézus; nem azt, amelyet Sátán ki-
nált neki; nem azt, amelyet egy Nabukodonozornak, Nagy Sándor-
nak, Caesarnak vagy Napóleonnak adott népeket vérbe taposó had-
seregek diadalmenetében, halottak hörgésében és elnyomott nép-
osztályok átkától és sóhajától kísérve. Jézus a néptömegek he-
lyett, a néptömegekért Maga halt meg s ez a halál, a szeretet
áldozata, volt a legnagyobb dicsőség, melyet ez a világ látott,
de meg nem értett. Ez a dicsőség, a kereszttől dicsősége az egyház
dicsősége is. Egység a Golgota szép virága, a szeretet hajtása.
Azért imádkozott Jézus övéinek egységéért halála előtt. Ő ez-
ért az egységért halt meg; ez az egység volt Szíve legfőbb vá-
gya, szenvedéseinek jutalma, munkájának igazolása.

Az egyház egysége nem isteni követelés, hanem Isten
ajándéka. Isten attól követeli, akinek adja. Azért adja, hogy
éljünk vele, hogy megvalósítsuk. Olyan az egység, mint a guta-

ütött ópsága. "Kelj fel és járj!" mondotta Jézus és ezzel a szóval megajándékozta a gutautított az egészséggel: a gutautítottan mult, hogy fel fog-e kelni s megpróbálja-e a járást, vagy kishitűen, közönyösen tovább is fekvé marad az ágyon. Az ágyról való fölkelésnek, a régen elveszített járásnak, az egészségnek feltétele, alapja Jézus felszólítása volt: "Kelj fel és járj!" Pál felszólítja a filippibeli hívőket, hogy ugyanaz a törekvés, ugyanaz a szeretet legyen bennük, társlekek legyenek /sünpsüchoi/, kik egyre törekeshnek, semmit viszálykodásból vagy üres dicsőségvágyból nem tesznek /Fl.2,2.3/; ám ennek az egységnek alapját az apostol abban látja, hogy a Krisztusban ennek az egységnek megvalósítására segítséget találunk, a szeretet rábeszélését és Szellem munkálta közösséget /1.v/. Mikor Evódiát és Szüntüchét egy törekvésre biztatja, azt kívánja tőlük, hogy ezt az Urban valóság meg /Fl.4,2/. Az egység alapja tehát az Urban van; akik benne, belőle, általa élnek, azokban van meg a lehetőség az egység megvalósítására. A korábban írt s efézusinak ismert levelében Pál megjövendöli, hogy az egység el fog jutni a hitnek és általa az Isten Fia megismerésének egységére) de ennek lehetőségét és alapját bizonyos tényekben látja, melyek már is megvannak s melyek az emberi igyekezettől függetlenül valósultak meg. Ezeket a tényeket így sorolja fel: egy test, egy Szellem van, az elhívásnak egy reménysége, egy Ur, egy hit, egy keresztség /bemerítés/, egy Isten, ki mindenneknek Atyja, ki mindenek fölött áll, mindenek által hat/és mindenekben hat, tehát megparancsolhatja az egységet, de meg is valósítja, mikor mindenek hat. Ezeknek a tényeknek alapján kéri az apostol, hogy olvasói egymást szeretetben elviselve, igyekezzenek megőrizni a Szellem egységét s/békességben összekötözöttek, /Eph.4,2-6/; vagyis mint az Isten békességének rabjai /Eph.4,2-6/. Mindezek a tények Jézus kereszthalálának gyümölcsei. Az az "egy test" úgy jött létre, hogy Krisztus húsát és véré-